

Nr 79.

Av herr **Rosén**, *angående skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning beträffande möjligheten av förkortad övnings-tid för vissa värnpliktiga, tillhörande frivilliga skytte-föreningar.*

Ute i landet är det en rätt allmänt utbredd önskan att de unga män som deltagit i den frivilliga skytterörelsen och därunder förvärvat skjutskicklighet borde få sin värnpliktstid något avkortad.

Av fjärde försvarsberedningens tabell rörande övningstidens användning under bevaringsrekrytskolan vid samtliga infanteriregementen år 1912 framgår att för »skjutning» använts lägst 128 timmar och högst 226 timmar vilket, räknat efter 8 timmars tjänstgöring per dag, gör lägst 16, högst 28.2 dagar. Ett övningsprogram omfattande första utbildningsperioden vid ett kompani utvisar att med skjutning avses riktövningar, färdigställningar, sikten, laddning, anläggning, gevärs-gymnastik, avfyringsövningar, höga sikten, ögongymnastik, förövningar, kammarskjutning o. s. v. Åtskilligt av allt detta tidsödande arbete som föregår de egentliga skjutövningarna har den vid någon skytteförening utbildade skytten undanjort innan han fullgör sin värnplikt. Men dessutom har han nått en avsevärd skjutskicklighet. Man anser, och detta med all rätt, att en sådan färdighet borde premieras genom befrielse från de förberedande övningar som föregå skjutningen. Den senare borde för övrigt för sådana värnpliktiga kunna inskränkas till provskjutning, därest denna ger tillfredsställande resultat. Därest en värnpliktig är god skytt kan det ju knappast vara någon mening i att låta honom avlossa det för alla — även de dåliga — skyttarna reglementerade antalet skott.

Emot tanken på befrielse från förberedande skjutövningar kan invändas, att skyttarna i allmänhet ej fått lära sig fullt reglementsenlig hållning under skjutning. En sådan invändning är dock föga vägande,

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 3 saml. 36 häft. (Nr 78—79.) 3

för så vitt huvudvikten lägges vid att de värnpliktiga skola utbildas till goda skyttar.

Den ifrågasatta premieringen av skyttarna skulle förvisso bidra till en väsentlig utbredning av den frivilliga skytterörelsen. Då man från militärt håll visat mycket intresse för denna av staten kraftigt understödda rörelse synes det ligga i öppen dag att försvaret har gagn av denna rörelses främjande, och detta torde bäst ske genom åtgärder i antydd riktning.

Svårigheten ligger emellertid i att kunna på lämpligt sätt ordna det så att värnpliktiga, som förvärvat en viss skjutskicklighet, kunna erhålla avkortad övningstid utan att utbildningen i övrigt förryckes. Den svårigheten, som jag ingalunda underskattar, torde likväl ej vara av beskaffenhet att böra omöjliggöra en tillfredsställande lösning av frågan. Man kan exempelvis tänka sig att vid inskrivningen de värnpliktiga fördelades så att de som genom bevis från skytteförening styrka sin kompetens i skjutning samlades i ett särskilt kompani, vilket icke behövde rycka in till tjänstgöring i rekrytskolan förrän så lång tid efter de övriga, att all annan utbildning medhunnas till dess övningar i större förband skulle påbörjas.

Visst är, att åtgärder i syfte att förkorta övningstiden för dem som genom uppoffring av tid och pengar förvärvat sig skjutskicklighet skulle hälsas med synnerlig tillfredsställelse av den frivilliga skytterörelsens anhängare, och den skulle utan tvivel i avsevärd mån bidra till stärkandet av vårt försvar genom det ökade intresse för skytterörelsen, som på detta sätt skulle bli en ovillkorlig följd.

Jag tillåter mig fördenskull hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande möjligheten att förkorta övningstiden för sådana värnpliktiga, tillhörande frivilliga skytteföreningar, som visa sig besitta viss skjutskicklighet, samt att därefter för riksdagen framläggas det förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 6 juni 1914.

Gustav Rosén.